

René:

POHÁDKA O VYSLOUŽILÉM VOJENSKÉM PÁNOVI

Bylo mně už skoro šestnáct let. Žil jsem jenom s matkou, bez otce. Matka o něm nikdy nemluvila a já se marně vyptával. Když před pěti lety zemřela, vzala si mě na vychování její sestra. Žiju tedy u bezdětné tety v jejím zájezdním hostinci. Musím dělat veškerou práci, ale také obsluhovat hosty. Hladu a facek si užívám dost, ale nezbyvá mi nic jiného než všechno vydržet. Proplétám se mezi hosty s plnými talíři a nosím i pivo.

Když jsem chtěl odnést prázdný talíř krásně oblečenému muži, zadržel mě: „Počkej, chci se tě zeptat. Kolik ti tady platí? Nechtěl bys jít ke mně do služby jako můj sluha? Bydlím nedaleko ve městě“. Popravdě jsem odpověděl: „Plat nedostávám žádné, jednomu jídlu a toho je hodně málo. Šel bych rád, hůř už se snad mít nemůžu, ale nevím, co by tomu řekla teta. Rodiče nemám. „Dobře, já s tvou tetou promluvím,“ řekl pán.

Za chvíli se vrátil i s ní. Teta se líbezně usmívala a hned říká: „Sbal si svých pár hadrů a běž s pánem. Budeš teď dělat u něho.“ Pán jí dal na dlaň nějaké peníze, které ihned schovala. Já jsem si šel vzít své věci a za chvíli jsem už byl zpět. Rozloučil jsem se s tetou a pak jsme šli k vozíku se zapřaženým pěkným koněm. Slunce krásně svítilo a mně začal nový život. Do města jsme dojeli k večeru. Pán mi jen cestou vysvětloval, co u něj budu dělat za práci, že se budu starat o to, aby měl čisté boty, šaty a vše ostatní. Mám ho obsluhovat u stolu a různé jiné drobné práce. Dál říkal: „Zaměstnávám ještě šest chlapů. Starají se o kuchyni, koně, hospodářství, uklízejí můj dům. Jeden z nich ještě dělá kočího. Dneska jsem jel ale sám. Jsou všichni doma. Pak tě s nimi seznámím.“

Cesta mi rychle ubíhala a já si zatím nenápadně prohlížel svého nového pána. Byl vyšší, štíhlý s prošedivělými tmavými vlasy, které mu volně spadaly na ramena. Nad skoro černýma očima vystupovalo husté srostlé obočí, které mu dodávalo přísného vzezření. Měl na sobě drahý oděv a u pasu se mu houpal ostrý meč. Celkově působil důstojně, ale teď se usmíval, stídlavě se na mě díval, ale sledoval i koně a při tom vykládal: „Celej život jsem byl vysokým důstojníkem, ale teď už mám klid. Vrátil jsem se před rokem domů, abych si už konečně ve svých čtyřiceti letech odpočal. Zdědil jsem veliký dům a spoustu peněz. Můžu si tedy odpočinout a věnovat se jenom tomu co mě baví. Šest sluhů mi stačí k pohodlí, na které mám už nárok, a ty jsi sedmý.“

Znovu si mě prohlížel, říkal jsem si, co na mě může vidět. Vždyť jsem byl normální štíhlý drobnější kluk, který měl na hlavě rozčuchanou hřívu slámově plavých vlasů, modré oči, které mi vadily... nelíbily se mi, říkal jsem jim ovčí. Bílá kůže se mi nemohla opálit, protože jsem pořád obsluhoval hosty a na vzduch jsem se nedostal. Konečně jsme dojeli k ohromnému domu na předměstí. Za domem jsem viděl ještě

budovy – zřejmě stáje a stodoly. Vstoupili jsme dovnitř do veliké haly s mohutným schodištěm. Pán mě vedl hned vlevo chodbou, otevřel dveře a já vidělo kuchyně. Pán řekl směrem dovnitř: „Vladimíre, dej mu najíst, ukaž mu, co bude dělat a o co se bude starat a všechno ostatní“. Otočil se ke mně: „a jak se jmenuješ?“ „Jirka“, hned jsem odpověděl. „Dobře, dneska máš volno a zítra ráno mi přines snídani.“

Vstoupil jsem dovnitř. U plotny stál chlapík přepásaný bílou zástěrou. Něco kutil na plotně. Říká: „Sedni si ke stolu, já ti hned něco dám k jídlu.“ Přistrčil mi kus chleba a kousek šunky. Měl jsem hlad. Tak jsem se do jídla hned pustil. Kuchař si mě prohlížel a začal dlouze vykládat o mých povinnostech, co budu dělat a vše další. Nemusel jsem se ani na nic ptát a on už všechno vysvětloval: „Máme se všichni tady moc dobře. Pan Friedrich dobře platí, neskrblí na nás a opravdu je spravedlivý, chlapi se kolem koní a dobytka nadřou, ale dostávají pěkný peníze a dobrý jídlo. Jsme moc rádi za tuhle pěknou službu. Pán jako důstojník je zvyklej na pořádek. Dělej všechno, co na tobě bude chtít i kdyby to bylo sebedivnější, neodporuj mu a budeš se mít královsky. Jinak tě vyhodí, jako už to několika klukům udělal. Jsi pěkněj a chytřej kluk, tak si to pamatuj a zaříd se podle toho.“

Rychle jsem se zapracoval, seznámil jsem se se všemi chlapy, kteří tady také pracovali, a už byl týden pryč. U večeře jsem pana Fridricha obsluhoval. Poručil mi, abych přinesl džbán vína ze sklepa. Nalil jsem mu pohár. Napil se a poručil mi: „Lehni si na stůl!“ Nevěděl jsem co si myslet, ale hned jsem si vybavil, co mi řekl Vladimír v kuchyni. Odsunul jsem džbán a lehl si na záda na stůl. Pán si mě prohlížel, přistoupil ke stolu a rozvázal mi provázek, který mi sloužil jako pásek. Pak mi stáhl gatě a odhodil je na zem. Ležel jsem nahý s rukama pod hlavou. Styděl jsem se, pán viděl, že jsem si teď rukama přikryl bimbaje. Předklonil se a začal mi jazykem lízat obě bradavky na prsou, pak jazykem jezdil po prsou a břichu. Najednou jsem cítil, že mám pindoura v jeho puse. Rukama mě hladil na břicho a prsty šimral kulky. Pindour se mi nalil a postavil. Cítil jsem osud nepoznanou slast. Pán si zarážel bimbaje do pusy a vysouval. Pak najednou přestal. Viděl jsem, že si sundal košili a pak i kalhoty, stál u stolu nahý. Čurák bohatě zarostlý chlupy mu trčel nahoru, pěkné koule byly skoro skryty v houštině kudrnatých chlupů.

Znovu mi poručil: „Klekni si na stůl, dobře a nohy roztáhni, tak a teď se předkloň a čelo polož na desku stolu.“ Potom jsem cítil, že mi jazykem líže díрку a snaží se mi jazyk strčit dovnitř. Prsty mi hladily kulky a pindíka, který mi trčel. Najednou mi do dířky strčil prst. Tlačilo to. Pomalu ho vytahoval a znovu zasouval. Snažil jsem se svírat pŭlky, ale nešlo to, měl jsem nohy od sebe a prdel byla vystrčená nahoru. Pán nepřestával, zrychloval a mně pozvolna tlak přestával vadit. Ucítil jsem, že mi druhou rukou stahuje předkožku z žaludu. Bylo to neobyčejně příjemné. Potom pán stál zcela vysvlečený vedle mě. Chtěl, abych slezl ze stolu a přehnul se přes něj. Viděl jsem, že mu pták stojí šikmo vzhůru, byl silný, a poměrně dlouhý. Naběhlé vystouplé žíly se napínaly pod kůží. Předkožka byla shrnutá, že vyčníval tmavý žalud s kapičkou. Pevné velké koule vystupovaly z kudrnatých chlupů. Báł jsem se, co bude dál. On vzal se stolu lahvičku s olejem a polil si celého čuráka, rozetřel a pak polil ještě žalud. Následně mi poručil, abych si hodně rukama roztáhl pŭlky od sebe. Rychle jsem vyplnil jeho přání. Stál teď těsně za mnou. Měl jsem strachem staženou dířku, cítil jsem na ní kluzký a horký žalud. Pak žalud začal pomalu vnikat do úzkého otvoru. Silný tlak a bolest mě úplně ovládly jako by do mě zajela žhavá tyč. Slzy mi vyhrkly samy do očí a začal jsem bolestí brečet. Pán mě pevně sevřel rukama pod

břichem a prudce vrážel čuráka a vytahoval. Čím víc jsem brečel a snažil se vykrotit, tím prudčeji a rychleji do mě vnikal. Slyšel jsem, jak hlasitě dýchá a funí. Zařval a pak sevření povolilo, pták pomalu vyklouzl ven. On se lehce chvěl. Zvedl mě ze země a položil mě na záda na stůl. Nasál mi péro do pusy, jazykem mi laskal žalud. Čurák se mi po přestálém utrpení ihned postavil a on si ho vsouval do o pusy.

Pokrčil mi nohy a vstrčil mi do dírký prst. Teď mě to nebolelo. Hladil mě na bradavkách a pořád mi dráždil v puse ptáka. Najednou jsem ucítil prudkou rozkoš, při stříkání do pusy. Tělo se mi trochu zkroutilou, lehce jsem vzdychal a vyrážel ze sebe: „Nádhera, nádhera, krása, ááá“. Pták už nebyl v puse. Pán povídá: „Vidím, že se ti to líbilo. To mám radost. Vyzkoušíme i jiné záležitosti. Až to budeme dělat víckrát, nebude tě to už bolet. Teď se obleč.“

Oba jsme se oblékli a pán pak vyšel do svých pokojů. Já jsem se vzpamatoval z prožité bolesti i rozkoše. Nikdy by mě nenapadlo, že můžu prožít něco tak vzrušujícího a nádherného. Vzpomněl jsem si, že pán tvrdil, že mě to už nebude bolet, když to budeme dělat víckrát. Začal jsem se těšit na nové zážitky, které pán sliboval.

V novém místě mi čas běžel rychle. Měl jsem se výborně, tu trochu práce jsem snadno zvládal. Seznámil jsem se i ostatními sluhy, kteří tady pracovali. Byli to chlapi třiceti a pětatřiceti lety. Setkávali jsme se u jídla každý den v kuchyni, kde jsme měli svůj stůl. Oni mě měli rádi, často se mnou vtipkovali a povídali. Nejvíc jsem se spřátelil s kuchařem Vladimírem, který mě měl rád. Rozmazloval mě výborným jídlem, jak jen mohl.

Včera se pán vrátil dřív z cesty odněkud z města. Viděl tedy čirou náhodou, jak se do domu vrací jeden ze sluhů, i když vrací, není správný výraz. Jeho kamarádi ho vezli na vozíku opilého tak, že nemohl vůbec jít. Utekl ze stáje do krčmy a tam nasával víno a kořalku. Pán počkal, až dojeli k domu a rázně poručil: „Hoďte ho do stáje na slámu, ať do zítřka vystřízliví. Ráno mu řekněte, že má přijít po večeři nahoru za mnou do komory, ale před tím, ať se projde dozadu za stáj.“

Bylo to celé nějaké divné, vrtalo mi to hlavou. Když jsme zůstali po obědě s Vladimírem sami, zeptal jsem se ho, co to má znamenat. Ten se vymlouval: „Já nevím, jsem tady teprve půl roku, neznám ještě místní poměry“. Uhýbal pohledem. Nevzdal jsem se: „Tak nekecej, co to mělo znamenat?“ „Víš, já bych ti to neměl říct, pán poručil, že o tom nemáme před tebou mluvit, aby ses nelekl a nezmizel odsud. Když někdo z nás něco provede blbýho, jako včera Matěj, tak se s ním pán nesere, pozve ho do komory a nařeže mu důkladně na holou prdel, že si tejden nesedne. On je voják a tam to takhle dělají běžně. Je ale spravedlivým, nesebere nám peníze a už se k tomu nevrací,“ vyradil mi. „A co ta procházka za stáj?“ ptal jsem se. „To když je to už víckrát, tak si musí jít ten co má bejt potrestaným uříznout pár čerstvých lískových prutů. Pán si pak jeden vybere a tím naseká prdel. Jinak vyplácí vojenskou rákoskou. Těch si dal dovézt celej svazek. Jsou dlouhý, pružný a tlustý jako prst, ale prutem to bolí nejvíc, ten je těžkej a plnej mízy.“

Ještě mně vrtala hlavou jedna věc. „Proč ale dostane až večer a ne ráno?“ „Pán je v tomhle vyčuraném, protože ten co má bejt potrestaným musí celej den čekat a má celej den strach z vejprasku. To je vlastně zostření trestu. Takže Matějovi nezávidím

dnešní odpoledne ani večer. Chlapi co už párkrát dostali, říkali, že pánovi dělají ty vejprtsky náramně dobře. Prej mu potom stojí pták tak, že má hrozně vyboulený kalhoty“ ještě mi prozradil.

Při tom vyprávění se mi také prudce postavilo péro. Celé povídání mě silně vzrušilo. Rychle jsem z kuchyně odešel do svého pokoje. Představoval jsem si, že se dívám, jak Matěj dostává prutem na prdel. Hrozně moc bych to chtěl vidět. Nevěděl jsem, a jak to udělat. Říkal jsem si, že až pán odejde s Matějem do komory, že půjdu za nimi a bud se dívat klíčovou dírkou a tím pádem mi nic neunikne. Už jsem na tohle téma leccos viděl u tety ve městě.

Po příchodu k ní jsem se spřátelil se synky jejího souseda. Dům stál hned naproti, měli jsme k sobě tedy velice blízko. Byli stejně staří jako já a prováděli dost různých blbostí, protože nebyli zapřažení do práce. Jejich táta byl bohatý a velmi vznětlivý člověk. Už druhý den jsem slyšel od sousedů jekot a rány. Vyběhl jsem před dům, zvědavý co se děje. Nic jsem neviděl, rány a křik ustaly. Hned večer jsem se zeptal kluků co se u nich dělo. Byli ještě plni čerstvých dojmů a tak si hned stěžovali. „Táta nás přistihl, když jsme ukradli v kuchyni kuchařce koláč. Strašně se nasral, chytil nás oba za uši a odtáhl nás vedle do jídelny, zavřel dveře na závoru. Pak vytáhl z kalhot řemen, mě přehnul přes koleno, stáhnul mi kalhoty a nařezal mi na holou prdel. To samý pak udělal i bráchovi.“ „Moc to bolelo?“ ptal jsem se zvědavě. „Pálí to jako čert ještě teď“. Rozhlédli se na všechny strany, stáhli kalhoty a vystrčili na mě červené prdelky.

Důkladně jsem si prohlédl oba čerstvě sešlehané zadky. Kluci měli pŭlky na celé ploše jasně červené. Velice se mi to líbilo. Večer před spaním jsem si pak představoval, jak místo jejich táty řezu řemenem do nahého masa za táhlého jekotu kluků. Nedovedl jsem si vysvětlit, proč se mi to tak moc líbí a proč se mi tak postaví bimbasy. Za nějaký čas kluci říkali, že druhý den odpoledne půjdou krást hrušky na druhou stranu města do zahrady řezníka. Říkali, že si musí dávat dobrý pozor, aby je nechytil, protože všichni kluci ve městě ví, že má na zahradě vrbové keře, ze kterých utrhne prut a zlodějčkovi s ním důkladně naseká na prdel. Je to statný čtyřicátník, který žije sám, tak má dost času a může hlídat. Nikdy na kluky nežaluje, ale vyřídí si to s nimi sám. Jinak on ví, že jsou to nejlepší hrušky ve městě a tak je snadno všechny prodá. Někdy hlídá, někdy ne. Záleží na štěstí. Celou noc jsem nespál, převaloval jsem se na posteli.

Uzrál mi v hlavě plán. Uteču odpoledne tetě. Budu hlídat, kdy kluci vyrazí, a pak půjdu za nimi tak, aby mě neviděli. Říkal jsem si, že snad budu mít štěstí a řezník bude hlídat a já uvidím vejprask. Kluci opravdu vyrazili. Plížil jsem se za nimi. Viděl jsem, že vlezli do zahrady a vylezli na jeden ze stromů. Trhali hrušky, cpali si je za košile a při tom si pochutnávali. Zahlédl jsem v okně domu hlavu řezníka. Za chvíli zmizel a objevil se před domem. Uřízl tenký vrbový proutek, hodně ho zkrátil a pozoroval, co se děje na stromě za domem.

Když kluci slézali ze stromu, vyběhl a překvapil je. Jednoho chytil, druhému se podařilo utéci. Prchal, ani se neohlédl. Já jsem byl ukrytý v křoví a pěkně jsem všechno viděl. Řezník pevně držel vzpouzejícího se kluka, položil si levou nohu na pařez, přehodil si zlodějčka přes koleno. Pevně ho svíral na zádech a zároveň mu stiskl obě ruce, aby se nemohl bránit. Pak mu strhl kalhoty. Malé bílé pŭlky svítily.

Řezník pak vytáhl tenký krátký proutek, který držel v podpaždí. Zdvihl ruku a švihl. Ozval se první výkřik. Řezník nepřetržitě švihal do živého masa. Půlky červenaly. Kluk brečel bolestí. Já stál omámený a hltal pohledem divadlo. Viděl jsem, jak kamarád kope bolestí nohama do vzduchu, svírá půlky. Všiml jsem si, že se řezník usmívá a pružným tenkým a krátkým proutkem švihá do rudě pruhovaného masa. Švihance byly tiché, o to víc bylo však slyšet hlasitý brekot. Občas zdvihl řezník pohled a rozhlížel se. Pak zařval: „Jestli tě chytnu ještě jednou, dostaneš dvakrát tolik, že si čtrnáct dní nesedneš na prdel. Doufám, že si to zapamatuješ spratku jeden!“

Pustil zbitého kluka, plácl ho svou velkou tlapou přes nahou rudofialovou prdel a poručil: „Tak a teď upaluj, ať už tě tady víckrát nevidím. Nemusel ho dvakrát pobízet, natáhl si kalhoty a upaloval pryč. Řezník položil proutek na pařez, pořád se usmíval a začal sbírat hrušky, které klukům upadly. Já jsem musel zůstat na místě, aby mě neviděl. Vše měl již sebrané, šel mým směrem, protože u křoví ležela ještě jedna hruška. Sebral jí a pak rychlostí blesku skočil do křoví. Než jsem se vzpamatoval, držel mě zezadu za krk, tahal mě ven a říkal: „Tak tady je ještě jeden zlodějíček hned ti to taky spočítám!“

Já jsem se strašně vyděsil, pindour mi leknutím ihned klesl, bránil jsem se: „Ale já jsem nic neukrad, vidíte, že nic nemám.“ Řezník se zasmál: „Protože už máš všechno snědený.“ Než jsem se nadál už mě přehnul přes koleno a stáhl mi kalhoty. Proutek mi dopadl na nahou prdel. Pálilo to jako čert. Řezník mě řezal jako kamaráda. Bolestí mě vytryskly slzy do očí, také jsem asi kopal nohama, které se nedotýkaly země. Brečel jsem bolestí, snažil se marně vyprostit. Zdálo se mi to jako věčnost. Ve skutečnosti to však trvalo pár minut. Řezník mě pustil a povídá: „Tak doufám, že už víš, jaký to je dostat na holou. Pleskl mě přes prdel. „Tak zmiz, nebo tě něco přidám na cestu!“ dodal se smíchem, protože se dobře bavil.

Já na tom byl hůř. Natáhl jsem si kalhoty a loudal se domů. Prdel nesnesitelně pálila. Nemohl jsem si nikomu postěžovat, ale vybavil jsem si rudofialové půlky kamaráda a jeho pronikavý jekot. I přes pálení prdele se mi prudce postavil bimbás. Cítil jsem velmi příjemné pnutí. Věděl jsem, že to stálo za to. Neustálý pracovní kolotoč se točil rychle.

Po čtrnácti dnech jsme měli v krčmě strašně moc práce. Teta mi nakonec poručila, abych zašel k řezníkovi, pro všechno co u něj každý týden bere, že on ví co a jak, protože ona musí zůstat v krčmě. Ihned se mi velice ostře vybavilo, co jsem zažil u řezníka v zahradě a řekl tetě, že nikam nepůjdu, že zastanu práci za ní, ať tam jde sama, jako vždycky. Teta mi vrazila facku a řekla: „Maž a hned nebo nedostaneš tři dni nic k obědu a večeři.“

Vzal jsem tedy koš a vyšel. Loudal jsem se celou cestu a utěšoval se, že řezník nebude třeba doma. Vešel jsem dovnitř. Stál tam, usmíval se. „Tak to je návštěva, co chceš?“ odpověděl jsem: „Teta mě posílá, že mám přinést všechno, co vždycky bere. Pak jsem mu podal koš. On ho naložil a pak přistoupil ke dveřím a zavřel na závoru. Lekl jsem se tak, že by se ve mně krve nedořezal. On se viditelně bavil, smál se a vyzval mě: „Pojď se mnou nahoru, něco ti ukážu.“

Proutek v ruce neměl, tak jsem šel. Nahoře mi řekl, ať se podívám z okna. Viděl jsem zahradu jako na dlani, zvláště křoví, ve kterém jsem byl schovaný před časem. Došlo mi, že o mně věděl od chvíle, co jsem tam zalezl. Naštval jsem se: „Vy jste mě bil vědomě bez důvodu, protože jste o mě věděl od začátku.“ S úsměvem mi vrátil: Ale, ale přišel jsi jasně šmírovat. Chtěl jsi vidět, jak budu řezat toho kluka, protože se tě to líbí. Moc dobře jsem pochopil, že když bys chtěl taky dostat na holou, nechal by ses chytit. Já zastávám názor, že kdo chce vyplácet na holou, musí jednou taky na holou pořádně dostat. Ty to máš za sebou.“

Zrudl jsem, styděl jsem se, že mě odhalil, ale zároveň mi spadl kámen ze srdce, protože mě nesešvihá. Řezník se odmlčel a pak pokračoval: „Jestli chceš, můžeš mi to vrátit. Já se přehnu přes stůl, ty mi stáhneš kalhoty, dáš mi řemenem dvacet opět ran na prdel a nebudeš mě šetřit a nebudeš to samozřejmě nikde vykládat. Tak chceš to zkusit? Nebo už si to dělal?“

Byl jsem v rozpacích: „Ještě jsem to nedělal, ale vy to nemyslíte vážně a já mám strach, že zvižete vy mě.“ „Ne, myslím to samozřejmě vážně, jinak bych se s tebou o tom nebavil, jestli chceš, můžeme hned začít.“

Vytáhl z pytlovitých kalhot řemen, přeložil ho napůl a dal mi ho do ruky. Pak se přehnul přes stůl a na druhé straně se pevně chytil nohou. Já jsem si ho prohlížel., přišel jsem k němu a stáhl jsem mu kalhoty z širokých boků. Spadly na zem. Pak jsem mu vyhrnul halenu až na lopatky. Vyčnívala proti mně ohromná svalnatá a masitá prdel. Nikdy jsem prdel dospělého člověka neviděl, navíc řezník byl veliký chlap. Nemohl jsem si pomoci a dlaní jsem plácl do pružných velikých pŮlek. Byly jemně zarostlé, mezi nimi v rýze byl černý kudrnatý porost. Zvedl jsem ruku s přeloženým koženým řemenem a přeměřil vzdálenost. Stál jsem nad nahou krdelí a měl poprvé královský pocit, že do ní můžu řezat. Nedalo se to s ničím srovnat. Pak už jsem se rozkročil a vši silou šlehl. Rána krásně mlaskla. Řezník řekl: „Jedna.“ Pokračoval jsem pomalu v bití. Vždycky pět ran z každé strany. Řezník jemně vzdychal a počítal rány čím dál tím hlasitěji.

Při desáté ráně už byly pŮlky pěkně červené po celé ploše. Já jsem s velkým zadostiučiněním pokračoval. Řezník pŮlky nesvíral, byly pořád uvolněné a pružné. Kožený řemen dopadal na nahou kůži vždy s hlasitým mlasknutím, které se rozléhalo místností. Do dvacáté rány pŮlky zrudly. Posledních pět ran jsem sázel největší silou. Řezník křičel: „Ještě, ještě, ještě, víc, víc.“ Na celé ploše prdele již byly fialové skvrny. Kůže byla svrasklá. Trvalo to krátce, ale já měl hned vztyčeného pindoura. Neovládl jsem se a pleskl jsem silně rukou do rudých pŮlek. Ruka odskočila od horkého masa. Musel jsem si plácnout ještě jednou, jak se mi to líbilo. Dotek ruky na kyprém horkém svalu byl skvělý. Řezník se zvedl a natáhl si kalhoty. Přes to, že byl otočený zády, jsem si dobře všiml, že měl ohromného ptáka vztyčeného vzhůru, rychle dýchal a řekl: „Jsi šikovnej, přijď zase za tejdén nebo čtrnáct dní. Můžeme pokračovat. Líbilo se ti to?“ Už jsem se nestyděl: „Bylo to moc pěkný, když budete chtít, přídu rád a můžeme to zkusit proutkem.“

Jenže potom jsem se odstěhoval do služby k pánovi a k řezníkovi jsem se už nedostal. Všechno bylo nakonec jinak. Pán mě k večeru zavolał, abych ho obsluhoval u stolu. Měl výbornou náladu. Bohatě povečeřel, pořád se usmíval a pobrukoval si nějakou melodii. Potom vstal, podal mi džbán a přikázal: „Mám po

večeři chuť na pivo. Zajdeš do krčmy pro džbán piva. Tady máš peníze.“ Pak vstal a oba jsme najednou vyšli ze dveří. On šel vpravo ke komoře, kde už stál před dveřmi Matěj se skloněnou hlavou. Já musel jít po schodech dolů a už jsem věděl, že nic nevidím, protože než dojdu až do města do krčmy a zpátky, bude po výprasku.

Rychle jsem došel do krčmy a vracel se zpět s plným džbánem piva. Vešel jsem do jídelny, vzápětí se otevřely dveře a pán vstoupil. Hodně široce se usmíval, podíval jsem se mu na rozkrok. Kalhoty měl velice vyboulené. Všechny události mě dnes vzrušovaly. Přišel jsem k němu, rozeplnul mu široký kožený řemen a stáhl jsem kalhoty ke kolenům. Pták pružně vyskočil a bojovně proti mně čněl. Vzal jsem ho do rukou, válec s vystouplými žilami mně hřál do dlaně. Shrnul jsem předkožku s žaludu a vsunul jsem si ho do pusy. Jazykem jsem laskal žalud, tak jak mi to dělal posledně pán. Klečel jsem na podlaze a rukama hladil pánovi pŕlky. Pán mě držel pevně za hlavu a sám mi prudce vrážel horkého a kluzkého čuráka do pusy. Slastně se usmíval, najednou přestal a říká: „Tak a teď mě budeš lízat zezadu.“

Bez řeči shodil kalhoty, přehnul se přes stůl a široce roztáhl nohy. Viděl jsem rozevřené masité bílé pŕlky, mezi námi rostly tmavé chloupky. Přiklekl jsem mu mezi nohy a položil jsem dlaně na teplé maso. Roztáhl jsem je, co nejvíc to šlo. Objevila se dlouhá rýha staženého otvoru s nakrabacenou jemnou kůží. Začal jsem ji jazykem dráždit a pomalu ho tlačit dovnitř. Rukou jsem lochtal zespodu velké koule a stahoval jsem mu předkožku a zase vracel. Pracoval jsem rytmicky rukou, žalud se objevoval a opět mizel, byl kluzký, stékala z něj čirá tekutina, dlaň jsem měl kluzkou. Pán slastně vzdychal. Já měl obličej zabořený mezi pŕlkami, a táhle jsem pronikal jazykem dovnitř. I mně stálo péro. Po chvíli pán říká: „dost, můžeš přestat.“ Narovnal se a pokračoval: „Tak a teď si sedni na stůl.“

Sedl jsem si na hranu stolu. Pán mě pak položil na záda. Postavil se mi mezi nohy. Pak mě vzal za lýtka, roztáhl mi nohy, zdvihl je nahoru a opřel si je o ramena. Vzal si ptáka do ruky, nasadil mi žalud na díрку a já cítil, že silně tlačí dovnitř. Šlo to ztuha a pomalu, ale pak prudce zatlačil a celý čurák byl uvnitř na doraz. Zas to strašně bolelo, ale ne tak moc jako posledně. Pán pomalu skoro vytáhl ptáka a znovu zvolna táhle zasunoval. Viděl jsem, že se slastně usmívá a užívá si to. Pravou rukou ještě svíral mého ptáka a pravidelně mi stahoval předkožku žaludu dolů a znovu vracel nahoru. Strašně moc mě to vzrušovalo a líbilo se mi to. Přestal jsem si uvědomovat bolest v útrokách a jemně jsem mu hladil bradavky a krk. Pak po chvíli začal zrychleně hlasitě dýchat a sténat naposledy zarazil péro a strnul. Silně mi sevřel péro a hrozně rychle kmítal rukou nahoru a dolů. Než jsem se nadál, vystříkl mi proud semene a dopadl na prsa a obličej. Svíjel jsem se rozkoší, s údem v útrokách jsem cítil intenzivnější slast. Pán křičel: „Nádhera, nádhera.“ Pak jemně vytáhl čuráka, který se začal zmenšovat. V předklonu mi začal olizovat prsa a obličej. Já jsem se pozvolna probíral z rozkoše, uvědomil jsem si, že jsem již nevnímал bolest, že jsem nembrečel. Pak jsem se postavil a pán si mě přitiskl na prsa, položil mi dlaň na prdel a hladil mi jí. Nakonec říká: „Skutečně ses dneska snažil, bylo to opravdu mimořádně pěkný, mám radost. Splním ti tedy nějaké přání, ať je to co je to. Jestli chceš peníze, dostaneš peníze, kolik si řekneš.“

Byl jsem zaskočený. Uvědomil jsem si, že bych mohl mít peníze a koupit si, co by se mi zachtělo, ale pak jsem zapřemýšlel, protože jsem si uvědomil, že takovou příležitost už nemusím mít a tak jsem řekl: „Když já peníze nechci, ale jedno přání

bych přeci měl: „Tak ven s ním, předem splněno.“ Říká pán. „víte, já bych chtěl bejt u toho, když dáváte chlapům vejprask. Chtěl bych to vidět.“ A bylo to venku. Pán se zasmál: „Podívejme se na šikulu, jsi všímavěj. Dobře, vždycky když budu chlapy vyplácet, můžeš se dívat. To je jen ze zvědavosti?“ „ víte, já když slyším o vejprasku, když o tom někdo mluví, tak se mi hned postaví péro. Mě to vzrušuje, vidět, jak někdo dostává,“ přiznal jem se“.

„Jak jsi správně poznal,“ říká pán“ mě se to líbí taky a taky mě to vzrušuje. Odhaduju, že spolu zažijeme ještě zajímavý věci. Ty se ale neboj, ty nikdy nedostaneš vejprask“ povídá pán a hladí mi záda a pŮlky. „Tak se oblíknem. Budeme čekat, až ta banda líná zase něco vyvede, pak si oba užijeme.“ Spiklenecky na mě mrknul, „ ale jim nic neříkej, máme tohle tajemství jenom pro sebe.“

Měl jsem skvělou náladu, šel jsem do kuchyně za Vládou. Měl spoustu práce, ale přesto povídá. „ Tak Matěj to má za sebou. Říkal, že to bylo nejstrašnější za celý čtyři roky, co tady je. Prej si deset dní nesedne na prdel. Chvilí tady ležel, dal jsem mu na to studenej mokrej hadr. Měl prdel do krve, viděl jsem jí, ale zasloužil si to, pán je spravedlivej.“

Já jsem tam pak ještě dobu zůstal a povídali jsme si. Pán každý den obcházel dům, zašel do kuchyně, stavil se ve stájích, někdy obešel louky a pole. Kontroloval své lidi. Nikdy nechodil, jen ráno. Střídal dobu, aby se na kontrolu chlapi nemohli připravit. Občas jezdil do krčmy nebo navštěvoval sousedy. Čas mi ubíhal. Práce jsem měl málo a opravdu zajímavou. Byl jsem rád, že jsem odešel od tety z její krčmy sem. Postupem doby mě začal pán brát na občůzky s sebou. U chlapů jsem si tím získal respekt a měli mě pořád rádi.

Dneska jsme s pánem vyrazili těsně před obědem. Letošní léto bylo opravdu horké, slunce pražilo, nebe bylo bez mráčku. Už jsme obešli všechno. Prohodil jsem s mužskými pár slov. Nakonec jsme přicházeli ke stáji. Koně stáli v klidu, nerušilo je ani hlasité chrápání, které se ozývalo zezadu. Krávy bučely. Došli jsme tam a viděl jsem Honzu spícího na kupce sena, chrápal, jako když pilou řeže. Pán s ním zacloumal tak prudce, že hned otevřel oči a rychle se postavil. „Tak ty máš nedodělanou práci, krásy bučí hladem a ty tady chrníš, flákáš se. Za co tě tedy platím?“ „ Ne, ne pane“ koktal Honza. „ Po večeři přijď do komory!“ poručil pán. Otočil se na mě, usmíval se a spiklenecky zamrkal. Cestou říká “Ten si užije pěkný odpoledne, už teď byl zelenej strachem. Dobře mu tak, my se naobědváme a po obědě se naladíme na vejprask.“

Mně už teď stálo péro, jako kolík. Obsluhoval jsem pána při obědě. On mi pak přikázal, že mám přijít před večeří dřív do jídelny. Já šel na oběd do kuchyně za Vládou. Tam jsme povídali, já čekal, až se čas nachýlí a půjdu do jídelny. Vláša měl večeři skoro hotovou, tak jsem šel do jídelny. Pán už tam čekal, seděl za stolem a hned se rozpovídal: „Já když byl na vojně hodně velká šarže, viděl jsem první vejprask a už jsem věděl, že mě to strašně moc vzrušuje. Rozhodoval jsem, kdo kolik ran dostane a za co. Na všechny vejprasky jsem se chodil dívat. Vypláceli vždy dva feldvéblové. Jeden z nich byl můj spolehlivej sluha. Po čase jsem vypožoroval, že zatímco první feldvébl bije nezúčastněně, můj sluha si to užíval, bylo dobře vidět, že mu při tom stojí péro. Já jsem si při těch vejprascích často představoval, jak na lavici ležím já a dostávám dvacet pět na holou. To mě snad vzrušovalo ještě víc než se

dívat. Bylo mně dvacet dva let, touha byla ohromná. Nevěděl jsem jak to udělat, abych si taky užil. Nakonec mi pomohla náhoda. Jeden den měl jet můj sluha feldvébl nakoupit zásoby pro kuchyni, což byla pravidelná běžná záležitost. Tentokrát se stavili v hostinci a tam mu, tomu blbci, ukradli peníze určené na nákup proviantu. Přivedli ho za mnou, že mám rozhodnout, co s ním. Poslal jsem je pryč, jen jeho jsem si tam nechal. Byl značně schlíplej, starší než já asi kolem třiceti let. Zeptal jsem se ho kolik, že mu ukradli peněz. Byla to poměrně velká částka. Napočítal jsem svoje peníze a dal jsem mu je s tím, že je má odnést do kanceláře a pak, že se má vrátit zpátky sem. Nevěděl, co si má myslet, ale šel. V mžiku byl zpět. Pak jsem mu poručil, aby sem přinesl vejpraskovou lavici a rákosky. Věděl, že je zle. Lavici postavil doprostřed místnosti a rákosky a řemeny položil na stůl a se sklopenou hlavou čekal, kdy dostane nařezáno na holou. Moc dobře si pamatoval, jak to bolí, povýšenej na feldvébla byl teprve před několika léty, takže před tím dostával, jako každěj jinej prostěj voják taky vejprask.

Poručil jsem mu řízně, aby sundal kabát a spustil kalhoty. Stál nerozhodně, ale stáhl kalhoty ke kolenům, už čekal, že řeknu, alby lehl na lavici. Já ho ještě chvíli napínal a pak jsem ho překvapil tím, že jsem mu začal honit ptáka. To už přeci umíš, je to stahování kůžičky z žaludu dolů a nahoru. Jak jsem mu na něj šáhl, hned stál. Pak jsem klekl a dlouze mu ho kouřil. To už taky znáš, to je čurák v puse. Když byl dost vzrušený, postavil jsem se a řekl jsem mu, že peníze ode mě dostává jako dar za hru, kterou budeme hrát a samozřejmě za diskrétnost a mlčení taky. Je to ostatně v jeho zájmu, jinak musí peníze vrátit. Péro mu pořád trčelo nahoru.

Zeptal se, co to bude za hru. Vysvětlil jsem mu, že on se teď stane velitelem místo mě a já budu feldvébl, kterému ukradli peníze. To znamená, že mě potrestá dvaceti pěti ranami rákoskou na holou, tak jak si to zasloužím. To se mu líbilo, ožil, usmíval se, ale ještě se zeptal, jestli to myslím vážně. Ubezpečil jsem ho, že jo a poprosil, ať začne a vyplácí mě tak, jak to dobře umí, jakoby tam ležel obyčejném voják. Poručil mi sundat kabát, stáhnout kalhoty a lehnout na lavici. Vyhrnul mi košili až k ramenům, měl jsem prdel nahou a připravenou k vejprasku. Pak mi řemenem pevně připoutal k lavici nad zadkem, dole přes stehna a ještě pod lýtky. Ruce jsem musel předpažit a on mi je svázal k sobě. Slyšel jsem, jak si vybírá rákosku. Neviděl jsem dozadu, ale slyšel jsem, že už jde k lavici dozadu za mé paty. Pak jsem slyšel, jak říká jedna a už jsem dostal první ránu do pravé pŕlky.

Protože vyplácel sám, musel ukročit, dva, dostal jsem druhou ránu do levé pŕlky. Pomalu mě řezal do rytmu a zároveň počítal. Šílená žhavá bolest mnou prostupovala, ale nemohl jsem se hýbat utážené řemeny se mi zařezávaly do masa. Slzy mi samovolně tekly z očí, poprvé jsem brečel bolestí, ale nic to nepomohlo. Vysázel mi všech pŕctivých dvacet pět. Uvolnil pŕezky na řemenech a pomohl mi vstát. Sáhl jsem si na pŕlky a na rukou jsem měl pár krvavých skvrn. Pŕehnul jsem se přes stůl a řekl mu, ať mě vošuká. To taky znáš, to je ptákem do prdele. On nelenil a zarazil mi péro do dírky, až jsem se prohnul bolestí. Byl rychle hotov, ryčel jako bejk. Pak se přes stůl pŕehnul on a vošukal jsem ho já. Mně se to strašně moc líbilo a jemu taky. Čas od času mně nařezal prdel a pak jsme si udělali dobře. Vydrželo nám to dost dlouho, ale pak měl smůlu, srazil ho kůň, při jízdě a byl hned mrtvej. Já už se těšil, že si budu tady s ním užívat, že on sem půjde se mnou, ale dopadlo to tak, jak to dopadlo. Zůstal jsem sám, ale teď mám tebe. Všechno už umíš, líbí se ti to. Za

chvíli uvidíš pravej vojenskéj vejprask, takže poznáš, co a jak se dělá. Doufám, že opravdu chceš dávat vejprtsky a že mi občas nasekáš na holou. Tak řekni co a jak?“

Nemusel jsem dlouho přemýšlet, hned jsem odpověděl: „Rád vás budu vyplácet na holou, když mě to naučíte.“ „ Výborně, věděl jsem, že jsi správnej kluk. Měl jsem štěstí, že jsem tě vytáhl z tý krčmy, kde by tě bylo škoda. Až budu mít chuť, pošleme chlapy do města, dám jim volno a všechno vyzkoušíme. Teď se připravíme.“

Sundal si kalhoty a prosil mě, abych mu ho kouřil. Jak jsem mu nasál ptáka, hned se nalil. Pomalu a jemně jsem si vrážel čuráka do pusy a svíral mu v dlani velké smršťené koule. Druhou rukou jsem dráždil bradavky, které se také nalily. Pán najednou ptáka vycukl a poprosil mě, abych si lehl na stůl. Pak začal kouřit on mě. Mé péro trčelo nahoru, takže mu to dobře šlo. Jednou rukou mně taky hladil na prsou a bradavkách, druhou mi lochtal kulky a hladil stehna. Slastí jsem zavíral oči. Pak pán přestal. Oblíkl se a já taky. Oba dva jsme byli řádně vzrušení. Vyšli jsme na dlouhou chodbu. Vzadu u dveří do komory už stál Honza. Pán odemkl dveře a postupně jsme všichni vešli dovnitř. Přes to, že se místnosti říkalo komora, byla veliká tak deset krát šest metrů s vysokým klenutým stropem a na jedné straně se třemi menšími okny.

Komora je situačně v zadním traktu rozlehlého domu, ve druhém patře. Okna jsou obrácena do polí. To jsem si uvědomil, až když jsem se podíval ven. Uvnitř stála přibližně uprostřed ne moc dlouhá masivní úzká lavice na tlustých nohách. Byl tam také stůl se šesti židlemi a veliká skříň mezi okny. Jinak tam nic jiného nebylo. Všiml jsem si, že na stole leží úzké kožené řemeny s kovovými přezkami a dva svazky různě silných, ale stejně dlouhých rákosek. Honza stál u dveří. V horkém dni měl na sobě jenom plandavé kalhoty z režného plátna. Bylo mu něco málo do třiceti. Měl rozčuchané slámově vyšisované vlasy od slunce. Velké modré oči v kulatém obličejí s plnými rty a dolíčky ve tvářích – bez vousů. Milej kluk. Odhadoval jsem, že je tak do metr osmdesáti vysoký, se širokými rameny, velikými prsními svaly a s vystouplými bradavkami. Svalnaté ruce se klátily podél těla do tmavě hněda opáleného. Ploché svalnaté břicho mělo malou jamku pupíku. Byl bos. Pán stál u stolu a řekl: „Od dneška tady vždycky bude se mnou Jirka, aby se poučil a všechno viděl a poznal. Máš u mě tolik práce nebo málo spánku, že musíš chrnět místo práce? Máš se špatně? Máš malej plat nebo málo jídla?!“ „Ne nemám, ale já jsem spal jenom chvíli a všechno bych dohnal a stihl“ bránil se Honza.

„Jsi nevděčnej lenoch, kterej jenom číhá, jak by se ulil a ničeho si neváží! Zpražil ho pán. „Dost řečí, sundej kalhoty a rychle!“ poroučel pán. Já jsem si sedl za stůl a všechno jsem se zájmem sledoval. Péro mi stálo v očekávání. Honza si povolil pásek a kalhoty spadly na zem. Stál nahý. Od pasu dolů byl neopálený. Bílá kůže silných stehen a lýtek velice kontrastovala s temně hnědou barvou rukou a prsou. Měl zcela hladké tělo bez chloupků. Čurák visel dolů a pohupoval se. Byl tak deset centimetrů délky a čtyři centimetry šířky. Žalud byl skrytý v předkožce. Pod ním visely na volno jako pěstit veliké nalité koule s jemně zkrabacenou růžovou kůží. U kořene ptáka rostlo světlé chmýří.

Pán pak poručil: „A teď lehnout na lavici!“ Honza přišel k lavici, klekl si na ní a uléhal. Při tom se mu bílé pŮlky rozevřely a já zahlédl staženou růžovou díрку. Pán vzal kožené řemeny a pevně upnul Honzu nad zadkem k lavici a zacvakl přezku. To samé

udělal pod zadkem přes stehna a dole pod lýtky. Předpažené ruce spoutal na zápěstích tenkým řemínkem a také zacvakl sponu. Veliké hladké a svalnaté bílé polokoule vyzývavě vystupovaly nad stehny a štíhlým pasem. Řemeny byly zaříznuté do masa. Odsouzený se nemohl ani hnout. Pán šel ke stolu, vybral si jednu silnější rákosku a postavil se dozadu za lavici za levou patu Honzy. Natáhl ruku s rákoskou a položil jí na prvou půlku prdele. Kapku ještě ustoupil dozadu. Pak řekl rozsudek: „Dostaneš dvacet pět ran rákoskou na prdel. Ty si tejdén nesedneš. Spolehni se. Doufám, že tě to odnaučí chrnět v práci. Jirka bude počítat, můžeš začít.“ Řekl jsem tedy: „Jedna“ Pán se zaklonil a šlehl. Rána dopadla na pravou půlku po celé délce. Pak udělal krok doprava, vyzkoušel vzdálenost a šlehl do pravé půlky. Okamžitě naskočil na každé půlce jeden dlouhý růžovo červený proužek s tmavšími okraji. Počítal jsem pomalu: „Dva, tři, čtyři, pět, šest.“

Honza při každé ráně prohnul tělo vzhůru, až se hlava zaklonila, napínal prsty u nohou, vzpíral se tak, že se řemeny hluboko zařízly. Na každé půlce už byly vždy tři a tři žhavě červené podélné proužky v různých vzdálenostech od sebe. Hlasitě vzdychal. Počítal jsem: „Sedm, osm, devět, deset, jedenáct, dvanáct.“ Honza již ječel vysokým hlasem: „áááááááááááá“. Obě půlky prdele už byly v nejvyšších plochách po délce rudé s několika tmavšími proužky. Pán si výprask užíval. Ptal se s gustem: „Tak budeš se ulejšvat a chrnět v práci, co?“ Honza křičel: Ne, ne, už budu poctivě dělat, dost, prosím!“ švihance zněly místností spolu s táhlými výkřiky a nářkem Honzy.

Začal jsem počítat znovu: „Třináct, čtrnáct, rákoska už bila do míst, kde už švihnuto jednou nebo i dvakrát bylo. Bolest se zvyšovala, Honza se potil, lilo mu z očí, jeho křik sílil. Půlky svíral bolestí. „Patnáct, šestnáct, sedmáct, osmáct. „Půlky prdele už byly fialové po celé délce s bělavými proužky. Když zasvištěla devatenáctá rána, objevily se na levé půlce kapky krve. Při dvacáté ráně vyvstaly kapky i na pravé půlce. „Dvacet jedna“ krev se táhla po celé délce. „Dvacet dva“ počítal jsem. To samé se stalo i na druhé straně. „Dvacet tři“ krev stékala na stehna. „Dvacet čtyři, dvacet pět“ dokončil jsem.

Honza řval jako tur, tělo napjaté k prasknutí a prohnuté, prsty u nohou i rukou zkroucené. Pán položil zakrvácenou rákosku na stůl. Já si prohlížel výsledné dílo. Levá i pravá půlky a měla na dvou místech lehce povrchově proseknutou kůži. Krev pomalu stékala do rýhy a na boky. Prdel byla rudofialová s krvavými stružkami. Pán rozepnul přezky na řemenech odstranil je. Usmíval se a rozepnul ležícího Honzu. Tak budeš ještě chrnět při práci a ulejšvat se?“ „Slibuju, už nikdy se to nebude opakovat“, odpověděl uřvaný Honza.

Pán mu poručil, aby vstal, natáhnul si kalhoty a šel ven. Když se postavil tak na bílých půlkách se ještě víc objevily tmavorudé a modrofialové plochy, krev už nestékala. Honza se vypotácel. Pán si sundal košili a kalhoty. Řekl mi: „Vysvleč se taky dohana.“ On si pak lehl na záda na lavici a řekl, že se mám rozkročmo postavit nad něj nad lavici. Pták mě vzrušením stál, stékala z něj lesklá kapka. I pán měl na žaludu, který byl zcela obnažený, kapku. Přitáhl mě blíž, až jsem mu stál rozkročený nad trčícím ptákem. Pak mi řekl, ať vezmu jeho ptáka do ruky a nasadím si žalud na díрку. To se mi podařilo, až když jsem pokrčil víc nohy a opatrně jsem si sedal. Potom mě sevřel rukama boky, tlačil mě dolů a radil: „Teď si pomalu sedej“. Žalud pronikl svěračem. Sedal jsem si níž a níž. Čurák byl uvnitř celý. Cítil jsem silný tlak,

ale bolest už ne. Začal jsem se pomalu zdvihát a pak sedat. Zrychloval jsem. Pán mě pustil boky, chytil ptáka do dlaně, rychle mi ho honil a lechtal koule. Než jsem se nadál, po tak dlouhém vzrušení, jsem vystříkl. Rozkoš mě zcela ovládla. Pán pode mnou táhle zaryčel, třásl se, ale já ještě několikrát dosedl. Chvíli jsme bez dechu seděli. Pak mě pán nadzdvihl a já vstal. Oba jsme se oblékali. Pán mě pochválil: „Byla to krása, jsi šikovným“ To se mi líbilo. Ještě mi řekl: „Koncem měsíce (což je za čtrnáct dní) musím odjet na tři dny. Pak se vrátím, ty vybereš den, kdy mi nasekáš na holou prdel. Bude to na tobě, na tvém uvážení. Poručíš mi a já budu muset jít do komory, pro nářez na holou prdel. Doufám, že se těšíš. Dneska jsi viděl, jak se to dělá. Všemmu jsi rozuměl a líbilo se ti to?“ „Bylo to fakt strašně moc vzrušující, myslím, že jsem všechno pochopil a těším se.“

Čas rychle plynul. Než pán odjel, zjišťoval kolik má ve sklepě vína, aby mohl doplnit zásoby. Něco se mu nezdálo, protože mi při obědě řekl: „Někdo mi chodí na víno. Je ho tam strašně málo a zrovna to úplně nejlepší co piju sám jen výjimečně. Podezírám chlapy, že když tady nejsem, že si dávají do nosu.“ „Proč tedy sklep nezamykáte?“ zeptal jsem se. „Já je chci naučit pořádku, aby věděli, že nemají krást a když něco chtějí nebo potřebují, aby si o to řekli. To bych se jinak nedohlídal všeobecně. Rozkradli by všechno možný. Uvidím co dál, víno dokoupím.“

Druhý den odjel. Já jsem si užíval nicnedělání. Chodil jsem do kuchyně za Vládou, kde jsme hodiny povídali o všem možném. Dotkli jsme se i přísnosti pána. Řekl jsem, že mě trochu povýšil, že musím být přítomen všem výpraskům, a že tam mám za úkol počítat rány. Vláda pořád tvrdil, že pán je přísný, ale spravedlivý, že on ještě od něj nikdy nedostal, protože se snaží dobře dělat. Pán se vrátil a já musel zase pokračovat v běžných pracovních povinnostech. Chodili jsme na kontroly hospodářství a třetí den po návratu jsme vyrazili, až pozdě odpoledne. Při návratu se pán stavěl v kuchyni, i když tam běžně nechodil. Chtěl domluvit nějaké organizační záležitosti. Když jsme vstoupili, Vláda zrovna upíjel ze džbánu. Lekl se tak, že se polil. Pán zavětral čertovinu a poručil: „Dej mi taky napít trochu vody z toho džbánu, mám žízeň.“ Vláda zbledl, ale pán mu vzal džbán z ruky a ochutnal. Pak se rozzuřil: „Ty chlastáš moje nejlepší a nejdražší víno, který i já si šetřím a zvláštní příležitosti. Hned teď upaluj do komory, já ti to spočítám, že na to nezapomeneš. Alou!“

Vláda sklopil hlavu a pomalu vyšel ven. Pán přecházel po kuchyni, pak vybral tu největší vařečku z bukového dřeva. Byla zakončená kulatou plochou větší než dlaň a tak osmdesát centimetrů dlouhá. Pak jsme šli do komory. Vláda už tam čekal. Pán se rozhlédl, přesunul lavici doprostřed místnosti a poručil: „Košili i kalhoty dolů a lehnout, mrskni sebou!“

Já už jsem se cestou těšil na vzrušující podívanou a hned mě napadlo, že by se všechno mohlo ještě vylepšit. Vláda má kolem pětatřiceti let. Vysvlékal košili i kalhoty. Měl bohaté černé vlasy, hnědé oči, buclaté tváře. Celkově působil zavalitě a oplácaně. Jinak byl středně vysoký. Větší břicho, které si vypěstoval z dobrého jídla i pití. Bylo celé zarostlé černými chlupy. Silný a krátký pták s velkými koulemi byl skryt v černé chlupaté houštině. Když klekal na lavici a uléhal, rozevřely se mu pŕlky tak, že bylo vidět husté černé chlupy zcela zakrývající otvor. Čurák se mi už postavil vzrušením.

pevné polokoule a vsouval prst do semknuté dírky, až jsem ho vstrčil celý. Pán zrychleně dýchal, tělo měl napjaté, pŕlky sevřené. Uvědomil jsem si, že by mohl předčasně vystříknout. Prudce jsem vytáhl prst z pevně a silně staženého otvoru, zakloněním hlavy nechal vyklouznout čuráka z pusu. Už ve stoje jsem poručil. „Vojáku lehnout na lavici.“

Pán si lehl na břicho. Vzal jsem ze stolu tři úzké řemeny. Pevně jsem ho jimi upoutal. Na stole ležely dva svazky stejně dlouhých rákosek. Pečlivě jsem si vybral jednu silnější a zkusil švihnout do vzduchu. Pěkně to svištělo. Postavil jsem se pánovi za pravou patu a prohlížel si nahé tělo. Řemeny byly zařiznuty do masa stehen a v pase. O to víc nad nimi vystupovaly veliké bílé vyklenuté a kypré pŕlky. V opojném pocitu, že do nich budu moci sekat, jsem si vybavil stejně velikou řezníkovu vyšpulenou prdel ohnutou přes stůl a něco mě napadlo. Pak jsem položil rákosku na levou pŕlku, abych odměřil vzdálenost. Potom už jsem s rozkoší zvedl ruku, řekl: „Jedna“ a sekl. Zasvištělo to a rána šlehla do živého masa. Udělal jsem krok stranou položil rákosku na pravou pŕlku a znovu sekl. „Dva“ Po délce obou pŕlek naskočily tenké růžově žhavé proužky.

Opravdu pomalu jsem vždy udělal krok stranou, sekl a vrátil se zpět a šlehl znovu. „Tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset.“ Pán hlasitě dýchal a slabě táhle kvílel: áááááá. Obě pŕlky už byly po celé délce odhora dolů růžově červené. Těšil jsem se, že teď už budu bít do masa, kde už rány dopadly, což je mnohem bolestivější. Počítal jsem dál: „Jedenáct, dvanáct, třináct čtrnáct, patnáct, šestnáct.“ Prdel už krásně zrudla, objevily se bělavé proužky a první fialové, kůže se zvrásnila. Pán začal postupně hlasitěji a hlasitěji ječet ve vysokých tónech. To se mně velice líbilo. Pták mi k prasknutí stál. Levou rukou jsem si ho pěkně honil. Pravou jsem ještě pevněji sevřel rákosku. Při každé ráně se tělo v pase prohnulo a zaklonilo. Z otevřených úst vycházelo hlasité a táhlé zaječení: „aaaúúú“ Nohy byly napjaté jako struny s pohybujícími se palci. Prsty na rukou se svíraly v pěst a rozevíraly.“ Sedmnáct, osmnáct, devatenáct, dvacet.“ Svištění rákosky a její dopad na kypré maso doprovázený šlehnutím se mísilo se silným jekotem. Byl jsem v transu. Oči přisáté na rudofialových pŕlkách. Při dvacáté ráně se objevily první kapky krve a to jsem bil tak, aby rákoska nedopadala koncem na maso, ale do vzduchu za pŕlkami. „Dvacet jedna, dvacet dva, dvacet tři“ Šlehance povrchně po celé délce rozsekaly kůži na oblinách, krev z povrchových proseknutí pomalu stékala do rýhy mezi pŕlkami, ale i na stehna a boky. Část rákosky byla červená. S největší rozkoší jsem švihl ještě dvakrát: „Dvacet čtyři, dvacet pět.“ Prohlížel jsem si výsledek své práce. Pŕlky byly po celé délce a ploše rudofialové s jasně červenými krvavými stružkami. Na bílé kůži velmi pěkně a ostře kontrastovaly. Mezi pŕlkami v rýze byla bílá kůže s krvavou stružkou.

Pán přestal hlasitě ječet. Uvolnil jsem mu řemeny a zavelel: „Vojáku vztyk a přehnout přes stůl.“ Pomohl jsem mu vstát a on říká: „Odvedl jsi poctivou práci.“ Přehnul se přes stůl. Prdel byla vyšpulená. Krev s pŕlek stékala zvolna na stehna. Já rychle shodil kalhoty a košili. Pán si celými plochami dlaní roztáhl pŕlky od sebe. Viděl jsem uvolněnou rýhu hnědavé jamky. Rychle jsem položil na jamku žalud a silně zatlačil. Svěrač mi obemkl pevně ptáka a já hladce vnikl až na doraz. Pánovy žhavé pŕlky mi sálaly do slabin, čuráka jsem povytáhl a znovu vrazil. Prudce jsem přirážel a chvěl se slastí z rozkoše pulzovat uvnitř horkého otvoru. Pravou i levou rukou jsem střídavě honil pánovi čuráka, který se mu po prožití bolesti znovu postavil. Jeho silný čurák

mi klouzavě vyjížděl z dlaně. Pán začal hlasitě dýchat a zaryčel. Cítil jsem, že mu vystříkl proud semene. I mnou projela velmi silná rozkoš. Stříkal jsem hluboko uvnitř plnou dávkou se sevřenými půlkami čurákem vraženým nadoraz. Pak jsem se pozvolna začal uvolňovat. Pták se scvrkával a pomalu vyklouzl. Pán se pozvolna postavil, objal mě jednou rukou kolem ramen a druhou přes prdel. Mazlil se se mnou a šeptal: „Umíš moc hezky nasekat prdel i moc pěkně vošukat. Doufám, že se ti to taky líbilo? Teď si jdu lehnout a ty mi dáš studenej obklad.“

Přišli jsme do ložnice. Namočil jsem kousek plátna ve džbánku s vodou. Pán si lehl na postel břichem dolů. Otřel jsem mu trochu již zaschlé krve. Jemně jsem mu dlaněmi přejížděl po stále horkých fialových půlkách. To se mu líbilo a mně také. Lochtal jsem ho i ve žlábku mezi nimi a na stehnech. Pak jsem mu přiložil mokrý obklad a řekl jsem: „Pokud budete chtít a mít chuť, vím ještě o jednom chlapovi, co rád dostává na holou. Mohli byste dostávat spolu najednou, když budete chtít, můžu se ho zeptat a případně dojednat návštěvu. „Pak jsem vylíčil svou zkušenost se řezníkem v městečku. Pán se hned nadchl, pro případnou novou možnost. Hned říká: „Výborně, já tam příští týden pojedou za obchodními záležitostmi, tak tě vezmu s sebou a můžeš všechno domluvit.“

Týden uplynul poměrně rychle a já už šlapal v městečku zadem pěšinou k řezníkovu domu. Ze zahrady vyběhl kluk s hlasitým brekotem. Říkal jsem si, že jdu v pravý čas, že bude akorát pěkně napružený. A opravdu byl. Stál pod stromem, proutek měl v ruce, kalhoty vpředu hodně vyboulené a na tváři ještě úsměv. Všiml si mě a hned říká: „Tebe bych tady dneska nečekal. Těší mě, že jsi tady, co mi neseš?“ „Mám vám vyřídit nabídku pána u kterého jsem ve službě. Pudeme dovnitř?“ „Ale jo“, odpověděl.

Když jsme vstoupili nahoře v prvním patře do místnosti, hned jsem mu začal vyprávět: „Můj nový pán, u kterého jsem ve službě, má rád, když mu občas nasekám na holou. Byl hodně vysokej důstojník u armády, líbí se mu vojenskéj vejprask. Vzkazuje vám, že by byl rád, kdybyste se našich her zúčastnil, že bych mohl nasekat vám oběma najednou. Co vy na to?“ „Celá záležitost vypadá zajímavě, jak to děláte?“ zeptal se. „No, já pána připoutám k lavici, postavím se mu k patám a zezadu ho vyplácím dlouhou rákoskou po délce půlek střídavě na levou a pravou. Musím říct, že ječí pěkně nahlas. Dostává celkem dvacet pět ran. Opravdu to není nějaký jemný lechtání prdele.“ Vylíčil jsem mu celý průběh akce. „Rád bych to taky zkusil. Kdy mám přijít?“ Přijďte tedy příští měsíc první sobotu v měsíci hned po obědě. Já jsem se tam dost věcí naučil, chcete něco zkusit?“ zeptal jsem se ho. On se ušklíbl: „Tak se předved', co umíš Nového a zajímavých.“

Zavřel jsem dveře na závoru a mžiku jsem se svlíkl do naha. Řezník jenom zíral. Přišel jsem k němu a rychle jsem mu rozepnul pásek a stáhl mu kalhoty. Veliký čurák proti mně trčel. Sundal jsem mu i košili. Pak jsem mu řekl, ať se ohne přes stůl a dá mi proutek, kterým vyplácel kluka. Ještě ho držel v ruce. Proutek mi tedy podal a ohnul se. Veliké bílé svalnaté půlky byly vyzývavě vyšpulené. Přistoupil jsem blíž, zdvihl ruku a nečekanou silou jsem začal rychle švihat. Řezník se bolestí prohnul, zaječel: „ááááááá“ Byl celý vypjatý, protože během chvi linky dostal pět švihanců. Na bílé kůži půlek ihned naskočily tenké rudé naběhlé proužky s fialovými konci. On se prohnul dozadu, já si klekl a místo dalších pálivých ran jsem mu na půlky položil celé dlaně, silně zmáčkl a palci roztáhl půlky co nejvíc od sebe. Objevila se sevřená

rýha otvoru s jemnou krabatou kůží v hluboké hnědorůžové jamce. Začal jsem ji dráždit a pronikat do ní jazykem. Lízal jsem i dolů pod ní. Prsty jsem lochtal pod velikými koulemi. On blaženě funěl. Pak jsem mu řekl, ať se narovná a postaví. Když to udělal, trčel mi před obličejem veliký a dlouhý a silný čurák. Lesklý žalud s čirou kapičkou vyčníval z předkožky, naběhlé žíly vystupovaly z pod kůže. Jako pět velké koule byly pevně přimknuty k údu. Částečně byly zakryté chlupovým porostem. Shrnul jsem kůžičku zcela dolů, až na doraz. Pak jsem vsál žalud do pusy. Jazykem jsem ho rychle dráždil a vsunoval víc do hloubky. Celými plochami dlaní jsem pevně sevřel teplé kypré pŕlky horkými proužky šlehanců a tlačil jsem tělo dopředu. Čurák byl až nejhloběji v puse. Pak jsem zaklonil hlavu, lehce jsem vrátil předkožku zpět a znovu si vrazil úd hluboko do pusy a předkožku opět stáhl z žaludu. Řezník začal sám přirážet. Mohl jsem ho prsty levé ruky lechtat pod koulemi. Pravou rukou jsem prsty pronikal mezi pevně sevřené pŕlky a silným tlakem jsem mu zasunul prst do otvoru. Teplý a kluzký čurák mi pulzoval do pusy a ven. Prst byl pevným stiskem otvoru sevřen. Tělo, břicho a stehna byly napjaté jako struna. Řezník znovu slastně vzdychal, rukama mi svíral hlavu. Zaklonil jsem hlavu a nechal čuráka vyklouznout z pusy.

Posadil jsem řezníka na úzkou lavici. Čurák mu trčel ze zarostlého klína jako kopí, pak jsem ho položil. Postavil jsem se obkročmo nad něj a pak jsem si opatrně sedal, až jsem cítil kluzký žalud mezi pŕlkami. Nasadil jsem si ho na díрку a pomalu si začal sedat. Svěrač se mi začal uvolňovat a žalud mi začal za značného tlaku vnikat dovnitř. Potom jsem prudce dosedl. Řezník sténal blahem. Vzal jsem ho za pravou ruku a položil jsem si jí na ptáka. Pak jsem mu ho do dlaně vložil. Začal mi ho honit. Já jsem se nadzdvihl a znovu dosedl. Začal jsem prudce kmitat nahoru a dolů. Řezník za malou chvíli začal ryčet blahem a rozkoší. Tělo se napjalo, svaly ztvrdly za prudkého výstřiku semene do mého nitra. Divoce mně honil péro. I já jsem se zkroutil v křeči a postříkal mu prsa a obličej. Hlasitě a rychle jsme oba dýchali, pak jsme se postupně oba uklidňovali. Já jsem se postavil, péro mi lehce vyklouzlo z roztažené dírky. Řezník stále ještě ležel a vzdychal. Za chvíli také vstal, trochu se potácel, oblékal a řekl: „Naučil ses výborný záležitosti. Jsi šikovnej a chápavej kluk. Strašně rád přijdu k vám do města v termínu, jak jsme se dohodli.“ „To mě fakt těší, že jste byl spokojenej. Všechno vyřídím pánovi. Bude na vás čekat.“ Pak jsem se oblékl a šel na náměstíčko počkat na pána.

Vrátili jsme se domů večer. Hned cestou jsem pánovi všechno vylíčil, tak jak se to událo. Pán byl spokojenej a velice se těšil na setkání. V pátek, který byl před první sobotou v měsíci, si mě zavolal. Hned spustil: „Už jsem si vymyslel, jak to uděláme zejtra. Hned jak řezník přijde, tak budeme kouřit péra, abychom dostali tu správnou chuť. Když budeme mít všichni dost, tak půjdeme do komory. Tam se vysvěčeme všichni do naha. Nejdřív nasekáš prdel mě, abych se pak mohl v klidu dívat, jak dostává on. Bude to dvojnásobně vzrušující. Pak si zašukám, už teď se těším. Dneska tam musíš všechno pěkně připravit. Lavici postav doprostředka, rákosky si vyber i řemínky, vždyť víš co a jak. Musíme to udělat pěkně, aby byl spokojenej. Chci, aby se vracel. „Spolehněte se, pane, že se budu snažit. Udělám mu to tak, že bude chtít chodit častěji než jednou měsíčně,“ sliboval jsem.

Pak jsem šel do komory a všechno jsem tam pečlivě přichystal. Druhý den jsme ještě nebyli po obědě a řezník už přišel. Já jsem je seznámil, oni se představili, podali si ruce a bylo vidět, že si padli do oka vzájemně. Já jsem mezi tím sklidil ze

stolu a donesl vše do kuchyně. Když jsem se vrátil, zamkl jsem dveře. Oba byli v družném hovoru. Vysvlékl jsem se do naha. Oba mě se zalíbením sledovali. Pak jsem si klekl před řezníka, uvolnil jsem mu opasek a stáhl kalhoty ke kolenům. Proti mně z kalhot prudce vyběhl veliký trčící čurák, řezník byl napružený už asi, když přišel.

Nasál jsem žalud do pusy a sevřel veliké smršťené koule, lochtal jsem je odspodu, až k otvoru. Řezník se slastně prohnul dozadu, funěl, držel mě za hlavu a začal sám přirážet. Pak prudce čuráka vytáhl. Rychleji dýchal. Já jsem přistoupil k pánovi a stáhl jsem mu také kalhoty. Trčící pták mi šel naproti. Kouřil jsem mu ho stejným způsobem, jako řezníka. Když mi vyklouzl z pusy, chtěl, abych se postavil. Pak si klekl ke mně a pokynul řezníkovi. Pak mi začal řezník kouřit pind'oura a pán mi roztáhl pŭlky a lízal mi díрку a jazykem se snažil proniknout dovnitř. Strašeně moc se mi to líbilo, ale musel jsem křiknout: „dost, dost nebo budu stříkat.“

Poslechli mě. Ještě dobu jsem je pak střídavě kouřil, než pán řekl: „Tak a jsem připravený, jdeme nahoru do komory.“ Když jsme se tam přesunuli, pán zavřel na závoru: „Tak všichni dohana!“ poručil. Stáli jsme nazí, vzrušení s lesklýma očima a trčícími údy. Začal jsem řídit akci: „Vojáci budete potrestáni výpraskem. Každý z vás dostane dvacet pět ran rákoskou na sprostou část těla. Lehnout na lavici!“ rozkázal jsem a ukázal na pána. Ten uposlechl a položil se na břicho. Připravenými řemínky jsem ho napevno připoutal. Vybral jsem si pěknou rákosku, postavil jsem se mu za paty a položil jsem rákosku na pravou kyprou masitou pŭlku. Vzdálenost byla dobrá. Veliká bílá hladká prdel byla připravená. Řezník si dlouze táhle honil čuráka a s úsměvem pečlivě sledoval, co se bude dít.

Zdvihl jsem ruku s rákoskou, silně švihl a řekl: „Jedna“. Zasvištělo to a rána dopadla na pružné maso. Naběhl první růžovo červený proužek s tmavšími okraji. Tělo se napjalo. Udělal jsem krok stranou a šlehl do druhé pŭlky. Levou rukou jsem si honil péro. Oči jsem měl upřené na prdel. „Tři, čtyři, pět, šest.“ Pán táhle vzdychal: „áááááááááá“. Při desáté ráně už pěkně silně ječel. Každá pŭlka již měla po pěti ostře barevných pruzích.

Když bylo dvanácté šlehnutí odpočítané, byly pŭlky již po celé délce stejnoměrně rudé. Střídavě jsem ukračoval vpravo a vlevo a sázel jednu ránu za druhou po přibližně stejných malých časových mezerách. Jekot sílil, řezník si stále rychleji honil péro, oči měl fascinovaně upřené na rudé pŭlky, stejně jako já. „Sedmnáct, osmnáct“. Objevily se první kapičky krve, i když jsem sekal rákoskou tak, aby konec nešvihal do masa, ale do vzduchu. Švihl jsem již do pŭlek podruhé na stejné místo, což je víc bolestivé. „Devatenáct, dvacet, dvacet jedna“ Pŭlky zrudly a vystoupila vyboulená dlouhá jelita. Krvavé kapičky byly již na obou pŭlkách ve dvou řadách. „Dvacet dva, dvacet tři, dvacet čtyři.“ Hlasitý jekot: „ áááááááááááááááá“ se mi příjemně poslouchal, krev tence stékala na dvou místech na stehna. „Dvacet pět“. Poslední zařvání.

Přestal jsem si honit péro a odpoutal pána. Pomohl jsem mu vstát. Krev mu stékala zvolna na stehna. Čurák se zmenšil a volně se mu bimbalo mezi nohama. Ukázal jsem na řezníka: „Vojáku, lehnout na lavici k potrestání.“ Řezník si se stojícím žilnatým čurákem lehl. Pevně jsem ho připoutal, včetně rukou. Podíval jsem se na pána. Oči měl upřené na prdel. Honil si ptáka, ten už mu trčel vzhůru. Podíval jsem se na prdel.

Byla veliká masitá a mnohem ještě větší než pánova. Bílé pŕlky byly tvořeny velikými vyklenutými pevnými svaly vytvořenými těžkou prací. Mezi pŕlkami se černaly kudrnaté chlupy. Položil jsem novou rákosku na levou pŕlku a odměřil jsem si pečlivě vzdálenost, aby byla nejlepší a konec rákosky byl ve vzduchu ne na mase.

Zvedl jsem ruku a řekl: „Jedna“. A vši silou šlehl. Ozvalo se lehké vykviknutí. To se mně líbilo. Žhavě červený proužek naběhl po celé délce pŕlky. „Dva“ a naběhl první proužek i na druhé pŕlce. Další slabý výkřik. Opět jsem střídavě ukročil vpravo a pak zpět vlevo. Sázel jsem jedno svištící šlehnutí vedle druhého. Při šestém již řezník pěkně silně ječel: „ááááúúúú.“ „Sedm, osm, devět, deset.“ Jekot opět zesílil. Pán si honil péro stejně jako já. Nádherný pocit mnou prostupoval. Vší silou jsem bil do té veliké prdele vyzývavě mocně vyklenuté. Rudé pŕlky se občas sevřely tak, že se po stranách vytvořily hluboké jamky. „Jedenáct, dvanáct, třináct, čtrnáct, patnáct, šestnáct, sedmnáct.“ Pŕlky zřialověly a ztmavly. „Osmnáct, devatenáct, dvacet.“

Řev se slil do jednotného nepřetržitého tónu: „aúúúúúúúúúúúú.“ Konečně se objevila na levé pŕlce řada krŕpějí krve. „Dvacet dva“ Kapky vypučely i na druhé pŕlce. Sázel jsem další rány. Hlava se mu zakláněla a tělo prohýbalo bolestí. Krev začal a mírně stékat: „Dvacet dva, dvacet tři, dvacet čtyři, dvacet pět.“ Z několika povrchově naseknutých ran na kŕži stékala krev na stehna. Pán s rozšířenými očima si honil prudce ptáka. Já jsem si ho přestal honit a odvázal řezníka. Také jsem mu pomohl na nohy. Pak jsem mu hned začal kouřit zvadlého tlustého čuráka. V mžiku mu stál s naběhlými vystouplými žilami pod kŕží. Pán říká: „Teď si zašukáme. Nejdřív já s Jirkou a ty to budeš chtít dělat se mnou nebo s Jirkou?“ ptal se řezníka. „Já s Jirkou,“ hned měl vybráno řezník. „Dobře a já pak s vámi oběma postupně.“

Přehnul jsem se přes stůl, rozkročil jsem nohy a roztáhl si pŕlky rukama. Pak jsem ukázal řezníkovi, aby přišel ke mně a vsunul mi čuráka do pusy. Pán mi položil horký žalud na díрку a prudce vrazil. Silný tlak mě ovládal. Řezník mi zasunul čuráka do pusy a začal přirážet. Pán se také činil. Talk se mi vzadu pozvolna snižoval. Pak pán začal rychle dýchat, zaryčel, sevřel mi prsty pevně boky a strnul. Mocný výstřik mi vnikl do těla. Pak lehce vytáhl zmenšujícího se čuráka. Také řezník mi vytáhl z pusy péro. Pán šel stranou a uvolnil místo řezníkovi. Ucítil jsem na uvolněné dírci horký a kluzký veliký žalud. Pak ho prudce zarazil. Bolest a tlak byly větší, protože měl péro tlustší a delší než pán. Svíral mě rukama přes boky a pod břichem. Několikrát mocně přirazil, jako divoký nadržovaný býk a pak silně zařval, hlasitě dýchal a zkameněl. Silně stříkal velikou dávkou semene. Potom zvolna povolil sevření a nechal zmenšený úd vyklouznout. Stál, hlasitě dýchal.

Pán se přehnul přes stůl a řekl, aby se on také přehnul. Rázem proti mně vyzývavě trčely dvě veliké rudofialové prdele s krvavými skvrnami. To mě silně vzrušovalo. Pán si roztáhl pŕlky. Objevila se hluboká jamka se staženým otvorem se semknutou jemnou kŕžičkou. Položil jsem žalud na díрку a silně jsem zatlačil. Pták mi hladce vklouzl dovnitř, jako po másle. Kruhový sval mi obemkl a svíral pevně péro. Dlouze a táhle jsem klouzal dovnitř a ven. Musel jsem prudce vytáhnout ocas. Šel jsem k řezníkovi, dlaněmi jsem oddělil veliké horké fialové krvavé svalnaté pŕlky od sebe. Objevila se hluboká jamka hustě zarostlá černými chloupky se staženou rýhou otvoru. Řezník si pak držel pŕlky roztažené sám. Nasadil jsem žalud na díрку a prudce vrazil čuráka do horkého otvoru. Nešlo to tak lehce, ale čuráka jsem měl pevně horce sevřeného. Rychle jsem párkrát přirazil. Projela mnou divoká rozkoš,

třásl jsem se a prudce stříkal. I já jsem pak vytáhl zmenšené péro. Všichni tři jsme stáli, hlasitě oddechovali. Pozvolna došlo k uklidnění.

Pán se zeptal řezníka: „Tak jak jsi byl spokojenej s akcí?“ „Musím teď přiznat, že nic tak krásného jsem ještě nezažil. Musíme akci zopakovat možná častěji, než za měsíc. Co myslíte?“ Pán zapřemýšlel a říká: „Moc mě těší, že se ti to líbilo, ale zůstaneme u měsíčních intervalů, aby se všechno pěkně zahojilo a taky, aby nám to nezevšednělo. Tak za měsíc nashledanou.“

Ještě chvíli jsme povídali, oblékali se a řezník pak odešel. Já jsem šel po své práci a pán řekl, že si lehne a dá si obklad. Všichni jsme se těšili na pokračování.

www.spankboy.cz